

Sygn. akt : I ACz 820/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2016r

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny w składzie :

Przewodniczący : SSA Paweł Rygiel

Sędziowie : Barbara Górzanowska , SA Grzegorz Krężolek [spr]

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2016r w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)Funduszu(...)we W.

przeciwko I. K. i R. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia strony powodowej

od zarządzenia Przewodniczącego Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 24 lutego 2016r,

sygn. akt : I C 320/16

Postanawia

Oddalić zażalenie

SSA Grzegorz Krężolek SSA Paweł Rygiel SSA Barbara Górzanowska

Sygn. akt : I ACz 820/16

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 24 lutego 2016r, Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Krakowie zwrócił pozew wniesiony przez N. (...)Fundusz (...)we W. przeciwko pozwanym I. i R. K. o zapłatę kwoty 238 360, 11 zł z ustawowymi odsetkami.

Jak wynika z pisemnych motywów zarządzenia przyczyną zwrotu był fakt nieprawidłowego uiszczenia opłaty od pozwu o charakterze stosunkowym , w sytuacji gdy strona powodowa była profesjonalnie zastępowana.

W ocenie Przewodniczącego Fundusz , określając i wnosząc wraz z pozwem opłatę nieprawidłowo odwołał się do normy art. 13 ust. 1 a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych albowiem nie może on skorzystać z tej regulacji jako podstawy określenia zakresu swojego obowiązku fiskalnego związanego z zainicjowaniem postępowania.

Jego zdaniem , dochodzone przez Fundusz roszczenie nie wynika z czynności bankowej o jakiej mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe, a skoro tak wysokość należnej opłaty określa art. 13 ust. 1 ustawy.

Opłatę tę w kwocie 11 919 złotych, strona powodowa powinna była wnieść wraz z pozwem , a jej wniesienie w niższej wysokości czyni pozew nienależycie opłaconym.

W sytuacji profesjonalnego zastępowania Funduszu fakt ten jest podstawą jego zwrotu bez obowiązku wzywiania pełnomocnika do usunięcia stwierdzonego braku o charakterze fiskalnym.

W zażaleniu od zarządzenia strona powodowa domagała się jego uchylenia oraz obciążenia pozwanych kosztami postępowania zażaleniowego.

Ponadto wniosła o zwrot opłaty uiszczonej od środka odwoławczego .

Zażalenie zostało oparte na zarzucie naruszenia art. 13 ust. 1 a ustawy z dnia 28 lipca 2005r O kosztach sądowych w sprawach cywilnych , w następstwie nie zastosowania tej normy i wyrażenie nietrafnego , zdaniem skarżącej , stanowiska , że opłata od pozwu jaką Fundusz był zobowiązany zapłacić jest wyższa aniżeli ta , której rozmiar określa wskazany przepis.

W motywach zażalenia strona powodowa wskazała na argumenty , które w jej ocenie stanowią dostateczną podstawę by uznawać , że źródłem dochodzonego przez nią wobec pozwanych roszczenia jest czynność bankowa , w postaci umowy kredytowej , akcentując w szczególności to , że w normie tej ustawodawca zrezygnował z zastosowania jakiegokolwiek kryteriów podmiotowych, w tym nie wskazał by dla jej zastosowania koniecznym było aby stroną powodową był bank.

Rozpoznając zażalenie , Sąd Apelacyjny rozważył :

Zażalenie Funduszu nie jest uzasadnione i podlega oddaleniu.

Wbrew zarzutowi na jakim opiera się konstrukcja środka odwoławczego, dokonując zwrotu pozwu Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Krakowie nie naruszył art. 13 ust 1 a u.k.s.c. albowiem wbrew stanowisku strony pozwanej , dla określenia wysokości opłaty od pozwu , którą Fundusz był zobowiązany wnieść wraz z pozwem norma ta nie miała zastosowania.

Zgodnie z tym przepisem w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r - Prawo bankowe [DzU z 2015 poz. 128 z późn. zm.], opłata stosunkowa wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia , jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1000 złotych.

Został on wprowadzony do porządku prawnego jako następstwo nowelizacji ustawy Prawo bankowe, w ramach której uchylono przepisy art. 96-98 , dotyczące bankowego tytułu egzekucyjnego. Tracąc tym samym możliwość ułatwionego dochodzenia swoich roszczeń za pomocą tego instrumentu, banki zostały zobowiązane do dochodzenia ich na drodze sądowej , wobec czego zamiarem ustawodawcy było , poprzez wprowadzenie art. 13 ust. 1 a ustawy , złagodzenie skutków finansowych, które dla nich były tą zmianą związane.

Nie można przy wykładni tego przepisu nie uwzględniać , że jest on przepisem o charakterze szczególnym , stanowiącym odstępstwo od generalnej reguły ustalania wysokości opłaty stosunkowej należnej od pisma wszczynającego postępowanie, jakim jest art. 13 ust. 1 u.k.s.c. Zatem jego interpretacja może być wyłącznie restryktywna.

Nawiązanie przez ustawodawcę wprost w treści tego przepisu do czynności bankowych wskazanych w art. 5 ust. 1 i 2 prawa bankowego jako źródła dochodzonego roszczenia, dodatkowo ogranicza zakres jej zastosowania tylko do takich roszczeń , które bezpośrednio z tych czynności wynikają, stanowiąc ich podstawę.

W motywach pozwu Fundusz(...)wskazał , że zawarł (...) Bank SA umowę przelewu całej wierzytelności której źródłem była umowa kredytu, zawarta uprzednio przez cedenta z I. K.. Ta umowa przelewu legitymuje czynnie stronę powodową do dochodzenia roszczenia przeciwko pozwanym.

Treść art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe nie daje podstawy do oceny , że umowa cesji wierzytelności zawarta z bankiem przez podmiot trzeci , mająca za przedmiot niezaspokojoną należność banku wobec kredytobiorcy , której

źródłem była czynność bankowa w postaci udzielenia kredytu może być zaliczona do kategorii czynności bankowych, w rozumieniu tego przepisu.

Zatem , zważywszy na powołaną argumentację , przy konieczności zachowania ścisłej wykładni art. 13 ust. 1 a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych , w brzmieniu doniosłym dla rozstrzygnięcia, postawiony przez Fundusz zarzut naruszenia tego przepisu przez zaskarżone zarządzenie należy odeprzeć .

Już tylko na marginesie należy dodatkowo zauważyć , iż nowela tego przepisu dokonana ustawą o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 18 marca 2016r [Dzu 2016 poz. 421] , która zmieniła go z dniem 15 kwietnia 2016r , czyniąc od strony podmiotowej beneficjentami tej normy wyłącznie konsumenta lub osobę fizyczną prowadzącą gospodarstwo rodzinne, wykluczając z tego grona nawet banki , tym bardziej upewnia Sąd II instancji w poprawności wyrażonej oceny o zasadności decyzji Przewodniczącego Sądu Okręgowego.

Z podanych przyczyn , w uznaniu zażalenia za nieuzasadnione , Sąd II instancji orzekł o jego oddaleniu , na podstawie art. 385 kpc w zw z art. 397 §2 kpc

SSA Grzegorz Krężolek SSA Paweł Rygiel SSA Barbara Górczanowska